

2den Valgkreds (Rosager), Vejle Amts 2den Valgkreds (Henriksen) og Ringkøbing Amts 6te Valgkreds (Ovesen) forelægge: Forslag til Lov om Ændring i Lov af 9de April 1891 om Alderdomsunderstøttelse til værdige trængende uden for Fattigvæsenet.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Trier): Det lille Lovforslag, som jeg paa 9 Medlemmers Vegne har den Ære at indbringe, har et dobbelt Djemed, dels at faa fjernet en Bestemmelse, der nu gør det umuligt at faa Alderdomsunderstøttelse, naar man i Løbet af de sidste 10 Aar har faaet Fattighjælp, selv om denne Fattighjælp er tilbagebetalt til sidste Ære, dels at staae Lejlighed gennem det Udvalg, der maatte blive nedsat, til at tilvejebringe de mangesidige Oplysninger, der ere Betingelsen for at kunne tage Loven om Alderdomsunderstøttelse som Helhed op til fornøet Behandling og søge en samlet Afhjælpning af de Mangler, Erfaringen har vist, den lider under. Jeg skal i begge disse Retninger anbefale Lovforslaget til Tingets Overvejelse.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Folketingsmændene for Rjøbenhavn's 1ste (Trier), 3dje (Mf. Christensen) og 7de Valgkreds (C. Hage), Rjøbenhavn's Amts 1ste (S. Ovesen) og 3dje Valgkreds (Oscar Hansen) forelægge: Forslag til Lov om Anholdelse, Varetægtsfængsling og Ansvar for ulovlig Anholdelse eller Varetægtsfængsling.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Mf. Christensen): Paa Medforslagsstilleres og egne Vegne har jeg herved den Ære at forelægge et Forslag til Lov om Anholdelse, Varetægtsfængsling og Dommerens Ansvar for ulovlig Anholdelse eller Varetægtsfængsling. Man kunde maasse tro, og det vil maasse nok blive sagt fra visse Sider, at dette Lovforslags Fremkomst staar i nær Forbindelse med eller har sin egentlige Aarsag i de Misgreb, som vittærlig ere forekomne her i Rjøbenhavn i den seneste Tid. Dette er ikke desto mindre ikke ganske rigtigt, endstønt jeg anerkender, at alene Tilstedeværelsen af denne Misstemning mod disse Misgreb vilde være en fuldstændig tilstrækkelig Aaledning til her paa Rigsdagen at komme frem med Forslag

gaaende i Retning af at sætte en Stopper for slige Misgreb. Aarsagerne til Lovforslagets Fremkomst maa imidlertid søges længere tilbage, i et Ønske, som mine Venner og jeg have haft i Aarevis forinden. Sidst er Ønsket derom kommet frem i et Udvalg, hvor jeg havde den Ære at sidde i afvigte Samling, nemlig det Udvalg, som behandlede Lovforslaget om Ansættelse af en Straffedommer i Aarhus. Det blev da der ytret af mig, og det lod til, at det fra mange Sider i Udvalget fandt Billigelse — jeg kan vel udtale det uden at være indskrævet —, at det vilde være en mere formaalstjenlig Virksomhed at arbejde paa at forringe Antallet af Varetægtsarrestanter end at forøge Antallet af Embedsmænd særlig Straffedommere. I hvert Fald saa jeg saaledes paa Sagen, at en Forøgelse af Straffedommerens Antal ikke havde min Sympati i særlig Grad; jeg vilde hellere ofre mine Kræfter paa at lette Varetægtsarrestanternes Raar og gøre det vanskeliggere at forøge deres Antal, end det, saaledes som Retsordenen har udviklet sig, er i Øjeblikket. Tidspunktet var ikke egnet til den Gang at fremkomme med dette Forslag, men da vi mene, at Tidspunktet nu er gunstigt, have mine Venner og jeg udarbejdet dette Forslag, som vi her i Dag have den Ære at forelægge.

Det kunde maasse være nødvendigt i denne Sammenhæng at recapitulere vor Strafferetspleje, dog selvfølgelig i ganske korte Træk, idet jeg i øvrigt antager, at dette Lovforslag vil blive saa grundigt gennemgaaet ved første Behandling, at jeg derved faar Lejlighed til at gaa ind paa dets Enkeltheder og gaa ind paa Ting, Strafferetsplejen vedrørende, som staa i nærmere eller fjernere Sammenhæng med dette Forslag. Over for mange af dette Ting's Medlemmer, der ikke have Lejlighed til paa Forhaand at have Kendskab til Gangen af Strafferetsplejens Udvikling her i Danmark, synes jeg at burde gøre nogle ganske faa Bemærkninger. Naar vi nu tage vort Udgangspunkt fra Kristian V.'s danske Lov, da havde vi den Gang en Strafferetspleje, som hylkede det saakaldte Anklageprincip, der væsentlig gaar ud paa, at Klageren har Bevisbyrden, medens anklagede i Virkeligheden staa som en Mand, der søges i en civil Sag, som den, der har at forsvare sig og se at slippe fri for Anklagerens Paatale, hvad enten nu Paatalen sker fra den privat forurettede eller fra det offentlige. Brugen af Arrest som Varetægtsarrest findes saa at sige ikke i Kristian V.'s danske Lov. Reglen er, at en Mand skal gaa fri til Ting og fri fra Ting, i hvert Tilfælde naar han kan stille